

KORSET I KRISTENLIVET [Gal. 6,14](#)

Carl Fr. Wisløff - "Ordet om Korset"

Det være langt fra mig al rose mig af noget ander end vor Herres Jesu Kristi kors, ved hvem verden er korsfæstet for mig, og jeg for verden.

Jesu kors vil altid være det centrale emne, når Guds børn kommer sammen for at lytte til hans ord. Sådan skulle det altid være, hvilket emne der så ellers bliver behandlet. Alt får sit lys fra Kristi kors.

Paulus havde fået indsigt i mange sider af Guds åbenbarede budskab til menneskene. Alligevel sagde han: Jeg ville ikke vide af noget andet, mens jeg var iblandt jer, end Jesus Kristus og det som korsfæstet ([1.Kor. 2,2](#)).

Det emne, vi nu vil samle vor opmærksomhed om - korset i kristenlivet - er et stort og omfattende emne, som ikke lader sig udtømme i et enkelt kapitel. Men det er nødvendigt til en begyndelse at understrege, at alt, hvad vi her kommer ind på, må ses og forstås i lyset af Jesu kors på Golgata.

Korset i kristenlivet - det er først og fremmest det kors, som Jesus bar i vort sted. Han bar selv sit kors, står der ([Joh. 19,17](#)). Men i virkeligheden var det mit kors, han bar. For han bar jo straffen for mine synder. Han, som ikke vidste af synd, blev gjort til synd for os ([2. Kor. 5,21](#)). Ja, Paulus siger det så stærkt som, at Kristus løskøbte os fra lovens forbandelse, idet han blev en forbandelse for vor skyld ([Gal. 3,13](#)).

Ja, det var mit kors, han bar.

Vi har talt mere indgående om det i forrige kapitel. Men dette måtte siges som nødvendig baggrund for det, vi nu skal forsøge at trænge ind i.

Tag dit kors op

For korset i kristenlivet er også noget andet - noget, det er vigtigt for os at blive klar over.

Jesus taler flere steder om det kors, vi skal bære i hans følge. Han siger: Den, som ikke tager sit kors og følger efter mig, er mig ikke værd ([Matt. 10,38](#)). Og han siger: Hvis nogen vil gå i mit spor, skal han fornægte sig selv og tage sit kors op og følge mig! ([Matt. 16,24](#)).

Korset betyder smerte, lidelse og død. Når da Jesus indbyder os til at følge ham gennem livet, så peger han samtidig på det kors, vi må bære i hans spor. Korset er de kristnes hoffarve, har det heddet sig fra gammel tid, hvor tjenerne i fornemme huse bar en slags uniform. Kongens folk havde en særskilt farve på deres, så enhver kunne se, de var kongens folk.

De kristnes hoffarve er korset.

Den, som vil være en kristen, må bære korset. Man kan undertiden blive lidt betænkelig ved den måde, kristendommen bliver anbefalet på. Over for ungdommen eller over for de såkaldt kirkefremmede tales der stundom i en toneart som denne: Tag imod Jesus, så bliver du lykkelig! Eller: Du bliver ikke lykkelig, før du kommer til Jesus. Du finder ingen fuld tilfredsstillelse i livet, før du omvender dig til ham.

Er dette da ikke sandt? Er det ikke sandt, at den bliver lykkelig, som kommer til Jesus? Å, jo, vist er det sandt. Jeg vil gerne af egen erfaring vidne, at det er sandt, hvad vi synger i en lille sang: Da han vandt mit arme hjerte, greb jeg livets lykkekrans. Og jeg er glad for, at jeg blev vundet for Jesus, mens jeg var ganske ung, for det har gjort mit liv rigt.

Alt dette er sandt. Og alligevel - her må føjes noget til. For hvad er vel lykke? Hvad er livets rigdom og lykke egentlig?

Lad mig sige dig en ting: Tager du den verdslige målestok for lykke med dig, når du kommer til Jesus, da bliver du skuffet. Ja, dersom du vil måle kristenlivet med de idealer for livslykke, som råder i verden, vil du ikke finde meget, som tiltaler dig.

For midt i kristenlivet står korset. Det kors, på hvilket Guds Søn døde for vore synder. Det har verden ingen forståelse af. Og i kristenlivet møder vi hele tiden det kors, vi skal bære i Jesu spor.

Lovet være Gud, som giver os nye hjerter - med en ny målestok for, hvad der er lykke og glæde. Ja, priset være han, som gør det til en stille glæde at bære korset, vort kors - i Jesu spor.

Ydre kors

Lad os nu prøve at få lidt mere lys over disse ting.

Gamle opbyggelsesbøger skelner stundom mellem det ydre og det indre kors. Men nu for tiden hører man ikke så meget om hverken det ene eller det andet af disse begreber. Det ydre kors er alt, hvad der rammer én fra verdens side, fordi man vil være en kristen. Vi mindede før hverandre om Jesu ord: Hvis nogen vil gå i mit spor, skal han fornægte sig selv og tage sit kors op og følge mig. Tage det op! Man kan altså lade det ligge. Det er ingen sag. Du kan bare lade være at være en kristen, så slipper du for korset. Men vil du være et Guds barn, så kommer det.

Er der nogen realitet i at tale på den måde, vil nogen spørge. Koster det noget at være en kristen i dag - her i vort land?

Lad os ikke sige noget, som ikke er sandt. Oprigtigt talt, det er ikke så særlig risikabelt at blive en kristen her i vort land i dag. Et og andet skuldertræk, nogle hånlige bemærkninger - stort mere er det som regel ikke.

Men noget vil der altid være, om ellers vor kristendom er ægte. Den kristne går mod strømmen. Han har en tro, som er forskellig fra den almenreligiøse indstilling, folk i almindelighed har. Han bekender nemlig, at han ikke ved af andet til frelse end Jesus, som døde for os på korset. Den tale er verden imod.

Religiøs må du gerne være, det har verden ingenting imod. Tværtimod - det kan næsten se ud til, at det i de senere år er blevet moderne at have religiøse interesser. Mange mennesker er trætte af rationalismen og snusfornuften - og søger ind i mystisk religiøsitet.

Dette tolereres af de fleste. Men vidnes der klart og åbent om frelsen ved Jesu blod, får piben straks en anden lyd. Og vover nogen at minde om Bibelens advarsel mod at gå fortabt og havne i et evigt helvede, så bliver det rent galt.

Sand kristendom fører korsets forargelse med sig ([Gal. 5,11](#)).

Direkte kristenforfølgelse er der næppe meget af hos os. Men andre har trangere kår. Blot få timers flyrejse, og du er midt i et miljø, hvor der er strenge grænser for al kristelig virksomhed. Ja, hvor mennesker er udsat for direkte forfølgelse for deres tros skyld. Der har været mange sande martyrer også i vor tid.

Det sande kors

Når alt går så glat for os nu for tiden, kan en af grundene være den, at vi er så slappe som kristne. Vi ligner verden for meget. Der er så lidt i vor kristendom, der ægger, så lidt, der vækker det ægte korsets anstød. Vi er blevet så strømlinjede og i dårlig forstand så tolerante, at vi næppe har fået meget af korset at smage.

Her er for resten en vigtig ting, vi skal huske. Peter skriver: Hvis I hånes for Kristi navns skyld, er I salige... det må jo ikke ske, at nogen af jer lider som morder, som tyv, som forbryder eller som angiver; men lider han, fordi han er kristen, så skal han ikke skamme sig, men ved dette navn gøre Gud ære ([1. Pet. 4,14 flg.](#)). Om nogen får ubehageligheder, fordi han gør, hvad galt er, må han endelig ikke betragte det som at bære korset i Jesu spor. Han får kun, hvad han har fortjent for sin ufine og dadelværdige optræden. Korset er noget helt andet.

Korset kommer dér, hvor kristentroen giver sig ægte og sande udslag. Hvor der er liv, bliver der modstand.

Det gjorde indtryk på mig, det, jeg som ung hørte af en kristen lektor. Han talte om det, som her er vort emne, og så brugte han et billede fra fysikken, som var hans fag. Skyder vi en træklods hen ad bordet, sagde han, så møder den modstand, både fra bordpladen og fra luften. Jo større fart, træklodsen har, desto større bliver modstanden.

På samme måde er det i kristenlivet.

Guds ord vil komme til os som en udfordring i dag. Hvis du er en kristen, skal du lægge nøje mærke til, hvad Ordet siger om troens folk og deres forhold til verden. Johannes siger: Elsk ikke verden, ej heller det, der er i verden! Hvis nogen elsker verden, så er Faderens kærlighed ikke i ham. - Og verden forgår og dens lyst; men den, der gør Guds vilje, bliver til evig tid ([1. Joh. 2,15](#)).

Vil de kristne ikke markere i liv og færd, at de ikke lever som verdens børn, så vil kristendommen forsvinde fra det gamle »kristne« Europa.

Bryd op, bryd op med Jesus! Den smule forsmædelse, du kan få, den modstand, du kan møde for Jesu skyld, den skal du ikke vige tilbage for, for det er korset. Det kan blive værre, men tag korset, som det kommer. Det er din hoffarve. Du er en kristen.

Det indre kors

Men nu vil vi gå videre, for der er endnu en ting at bemærke. Der er noget, der hedder det indre kors.

Hvad menes der med dette udtryk?

Der er mere at sige om korset i kristenlivet end det, som har med modstand og forfølgelse at gøre. Skal vi forstå alt, hvad Bibelen har at sige os om disse ting, da må vi dybere ind både i Skriftens vidnesbyrd og den kristnes troserfaring.

Vi blev begravet med ham ved dåben til døden, for at, som Kristus blev opvakt fra de døde ved Faderens herlighed, således skal også vi leve et helt nyt liv ([Rom. 6,4](#)). Sådan taler Paulus, og i det følgende siger han, at de troende er sammenvoksede med Kristus ved en død, der ligner hans, og at vi er blevet korsfæstet med ham. - Dette er den troendes livssamfund med Jesus.

Herom kunne være meget at sige. Men bare én ting skal vi fæste os ved: Vi er ved dåben og troen kommet ind i, hvad man kunne kalde et skæbnefællesskab med Jesus. Det vil sige: Ligesom Faderen førte sin Søn gennem lidelse, nød og død til opstandelse og herlighed ([Fil. 2,6 flg.](#)), vil han på lignende måde også føre os. Som det er blevet sagt: Uden kors, ingen krone.

Nu vil jeg gå direkte ind i hverdagslivet, og så vil jeg stille nogle spørgsmål. Du kan svare på dem i dit eget hjerte, for Guds ansigt. Hvordan går det for dig med at leve som en kristen? Går det godt? Er du veltilfreds? Eller kunne du tænke dig kristenlivet anderledes?

Det skulle være mærkeligt, om ikke de allerfleste troende måtte svare: Kære Gud, det skulle have været helt anderledes med mig. Min tilstand svarer kun alt for godt til salmens ord:

Svag er ofte troens magt,
kærligheden alt for ringe.
Og jeg ved, at Gud har sagt:
Du skal mig dit hjerte bringe.
Verden vil det til sig vriste,
ak, hvor kan jeg Jesus miste!

Videre vil jeg spørge: Er der nogen speciel grund til, at du finder det vanskeligt at være en kristen? Ja, grunde er der nok af, og vort eget onde kød gør sig gældende. ([Gal.5,17](#)). Men nu er jeg ude efter noget specielt. Der vil nemlig som regel være et eller andet specielt i en kristens liv, som han især har at slås med. Det kan være den sygdom, du har gået med i kortere eller længere tid. Det kan være forholdet til et andet menneske - en nabo, noget med arbejdet, du står i til daglig, noget i dit hjem, et eller andet i dit hus. Det hedder med et gammelt ord, at der i hvert hus er mindst én dør, der knirker.

Dette har du talt med Gud om så tit. Du har sagt: »Kære Gud, kunne du blot tage dette fra mig, så ville det blive så meget lettere for mig at leve som dit barn«. Kender du dig igen her? Vi har i denne forbindelse visse forbilleder i Bibelen. Frem for alt har vi Paulus' eget forbillede, tegnet af ham selv i [2. Kor. 12.](#)

Her taler han først om de høje åbenbaringer, Gud havde givet ham. Han havde været borttrykket indtil den tredje himmel og hørt uudsigelige ord, som det ikke er tilladt et menneske at udtale. Men så står der videre: For at jeg ikke skal hovmode mig af de overmåde høje åbenbaringer, blev der givet mig en torn i kødet, en Satans engel til at slå mig i ansigtet, for at jeg ikke skal hovmode mig.

Hvad var denne torn i kødet for noget? Det er der ingen, der med sikkerhed kan sige. Nogle mener, det var en øjensygdom. Et par udtalelser i Galaterbrevet kunne tyde derpå, siger de ([Gal. 4,12-15;-6,11](#)). Det er vel nok så diskutabelt, men vi skal ikke gå nærmere ind på det her. Ingen ved med sikkerhed noget. Paulus selv har intet direkte sagt derom.

Men netop, fordi vi intet konkret ved om, hvori Paulus' torn i kødet bestod, kan du og jeg tænke os i hans situation med det, som plager os. For så er det faktisk ligegyldigt, hvori tornen består, hovedsagen er, at også du og jeg har noget, der ligesom har boret sig ind i os, så vi ikke kan tage et eneste skridt, uden at det stikker og gør ondt

Jeg kan sige det tydeligere. Det er ofte ganske små ting, banale ting, hverdagsagtige småting, som du undser dig ved at nævne for nogen. Du har ikke turdet fortælle det hverken til præsten eller nogen anden sjælesørger, for du synes, det er sa helt privat, det føles så flovt. Men ondt gør det. Og du har bedt Gud så inderligt om at tage det fra dig.

Men Gud har ikke taget det fra dig. Han tog det heller ikke fra Paulus, skønt han tre gange havde kæmpet en voldsom bønnekamp med Gud for at blive det kvit. Han måtte nøjes med denne besked fra Herren: Min nåde er dig nok; thi i magtesløshed udfolder min kraft sig helt ([2. Kor. 12,8 flg.](#)).

Hvad er da dette for noget? Det er korset, det indre kors. Hvorfor må du bære på det? Svaret er ganske enkelt: For at det gamle menneske skal dø. Det er derfor, du fortsat må leve med denne nød, det er derfor, du må drages med denne anfægtelse.

Anfægtelse

Anfægtelse - hvad er det for noget? Det er da ikke noget, man hører om nu til dags. Er det måske bare et af de gammeldags ord, som forkyndere bliver advaret mod at bruge? Hvad kan i så fald være grunden til, at man heller ikke hører ret mange tale om den samme sag med andre ord?

Anfægtelse - det betyder lige ud, at der er noget, der angriber mig, stormer løs på mig. Der er noget, der gør det vanskeligt, noget, som vil tage frimodigheden fra mig i mit forhold til Gud. Kald det lige så gerne åndelig strid, fare og nød.

Det sværeste ved anfægtelsen er i grunden det, at den aktualiserer dine synder og holder dem op foran dig. Det går gerne sådan, at tankerne kredser om dine vanskeligheder og dine specielle problemer, det, som trykker og plager dig. Og mens du tænker på dette, vender det hele sig imod dig. Dine synder og din skrøbelige kristendom bliver én eneste stor anklage imod dig, og du tænker: Mon jeg har ret til at kalde mig en kristen?

Anfægtelse, ja - vi prædikanter har kun lidt at sige derom. Og imens går anfægtede mennesker omkring os på alle sider og får så liden hjælp.

Tornen borte én gang for alle?

Men så hænder det jo, at der kommer nogen og fortæller, at al denne nød og strid kan man blive kvit én gang for alle. Du skal lytte til os, siger de, så vil du få en oplevelse med Gud, hvor Ånden helt vil fylde dig, så at du bliver et tjenligt redskab for Gud på en helt anden måde end før.

Ja men, er det muligt? spørger du da. Ja vist, bliver der svaret, det er muligt. Og videre siger de: Er Jesus ikke kommet for at gøre ende på Djævelens gerninger? Vil Jesus ikke bo i et rent hjerte? - Jo, svarer du, det vil han.

Er da dit hjerte rent, bliver du videre spurgt. Dertil må du jo svare, som sandt er, at du har mange vanskeligheder med dit hjerte. Der rører sig så meget urent derinde.

Da har du bare ét at gøre, siger de så. Du må bede Gud om at give dig den nye åndelige oplevelse, hvor han rensrer dit hjerte og fylder det med sin Ånd - og skænker dig Åndens gaver. Da fyldes dit hjerte med glæde, så du taler i tunger og priser Gud. Alt er blevet nyt én gang for alle.

Min nåde er dig nok

Selv vil jeg gerne komme med et helt andet vidnesbyrd. Og det er, at Jesus er den samme i dag, som han altid har været - han har sin største glæde i at gå ind hos en syndig mand og pleje samfund med ham. Netop, som da han gik ind til Zakæus ([Luk. 19,1-10](#)). Den kraft, han giver til et nyt liv, den hedder syndsforladelsens nåde. Grundforholdet til ham er altid det samme. Han en frelser, du en synder. Han med nåden, du med skammen. Vær bange for alt, hvad der rokker ved dette grundforhold.

Jesus vil, du skal være liden og hjælpeløs i dig selv. Den kristen, som i sandhed helliggøres, er den, som intet har i sig selv, men alt i Jesus. Min nåde er dig nok, sagde Jesus, i magtesløshed udfolder min kraft sig helt.

Lovet være hans navn! Lad ham få lov at råde med dig. Da vil det gå, som det skal. Og hemmeligheden er den: Han råder med os blandt andet på den måde, at han giver os korset at bære. Og hemmeligheden er videre den, at korset er givet os, for at på det skal det gamle menneske dø.

Helliggørelsens hemmelighed

Ved du, hvad der er helliggørelsens hemmelighed? Du, som er en kristen, vil jo gerne blive en helliggjort kristen. Helliggørelsens hemmelighed er, at det nye menneske som blev født, da du kom til troen, skal leve. Du blev født på ny, da du kom til troen, Helligånden virkede en levende tro i dit hjerte, og du blev en ny skabning. Læs under bøn til Gud [1.Pet.1,23](#); [1.Joh.5,1](#); [2.Kor.5,17](#).

Dette nye menneske vil gerne leve efter Guds vilje. Peter siger, at vi har fået del i guddommelig natur ([2. Pet. 1,4](#)). Nu skal dette nye menneske leve, så helliggøres du som kristen.

Men det nye menneske er ikke alene om at råde hos den troende. Bibelen taler også om det gamle menneske ([Ef. 4,22-24](#)). Dette gamle menneske har ikke lyst til Guds vilje. Kødets er ikke Guds lov lydigt, kan heller ikke være det ([Rom. 8,7](#)). Også hos den troende findes den gamle natur. Kødets begærer imod Ånden og Ånden imod kødet ([Gal. 5,17](#)).

Alle Guds hellige på jorden har kendt smerten over deres gamle natur, og alle har de grædt over, at de ikke var mere brændende og ivrige i tjenesten for Herren. Det gamle menneske kan ikke helliggøres. Kødets kan ikke blive helligt. Det skal dø - det er hemmeligheden. Og den død er en smertefuld proces.

Forstår du nu, hvorfor Gud sender os korset? Det er, for at vi skal dø på det. Det gamle, syndige menneske skal dø. Det sker ikke godvilligt. Det koster smerte. Det er sejlivet, det gamle menneske. Vi bliver det ikke kvit, før vi lægges i graven. Men lovet være Gud! Jesus går stadig ind hos en syndig mand. Han går ind til den, som tror, og har samfund med syndere - med syndsforladelsens nåde som grundlag. Han døde for os. Han vil leve med os.

Jeg spørger igen: Fatter du nu, hvorfor Gud lægger korset på dig? Grunden er, at det gamle menneske skal dø. Gud lader det nye menneske leve ved det velsignede evangelium, som bevidner for mig, at Jesus elsker syndere og er død for os. Han styrker det nye menneske ved bibellæsning og bøn, ved de helliges fællesskab, ved Åndens tugt og kraft.

Og det gamle menneske lader han dø. Dertil bruger han især korset. Det ydre kors - menneskers modstand og forfølgelse. Gud har den nådige tanke også med den slags trængsel, som vi har lov til at bede os fri for, at den skal tjene os til gavn derved, at vi ribbes for alt og har Jesus alene tilbage.

Dertil bruger han også det, som er blevet kaldt det indre kors - d.v.s. alle de trængsler, al den åndelige nød og fare, som han lader os opleve.

Tak for korset

Hvordan ville det være, om du fik al modgang, du møder i dit liv, at se i dette lys?

Du har så ofte mødt det, som var tungt, og som du helst ville være fri for. Du har spurgt: Hvorfor skal jeg altid have det så vanskeligt? Hvorfor alle disse prøvelser, som stormer løs på mig indefra og udefra?

Forsøg nu at finde svaret i lyset af det kors, som Jesus vil, du skal bære i hans spor. Her er lys at få over mange af dit livs gåder. Gud opdrager os ved kors og trængsel for sit rige, hedder det i en kirkebøn.

Derfor skulle vi prøve at takke Gud for korset. Jesus siger: Salige er I, når man håner og forfølger jer og lyver jer alt ondt på for min skyld. Glæd og fryd jer! ([Matt. 5,11](#)).

Johann Arndt skriver: Mange Guds mænd har før dig måttet vandre på denne trængselsvej. Du er ikke alene dér. Den Herre Jesus går først, og bag ham går en farisæer og spotter ham. Moses går der også, og Kora og Abiram følger efter med spot. David går frem ad samme vej, og Simej følger efter og forbander ham. - Du og jeg kommer sidst i rækken, der er mange gået foran.

Sig tak også for det, vi her har kaldt det indre kors. Det er Gud, der sender det - til gavn for dig. Lovet være hans navn!

Korset vil jeg aldrig svige,
som så saligt bliver endt.
Skulle jeg en kristen være
uden Kristi kors at bære?
Jesus har dog i sit rige
aldrig den discipel kendt.
Korset vil jeg aldrig svige,
som så saligt bliver endt.

(Afsnit fra "Ordet om Korset" - af Carl Fr. Wisløff - Dansk Luthersk Forlag 1974 - Shafan 28-05-15)